

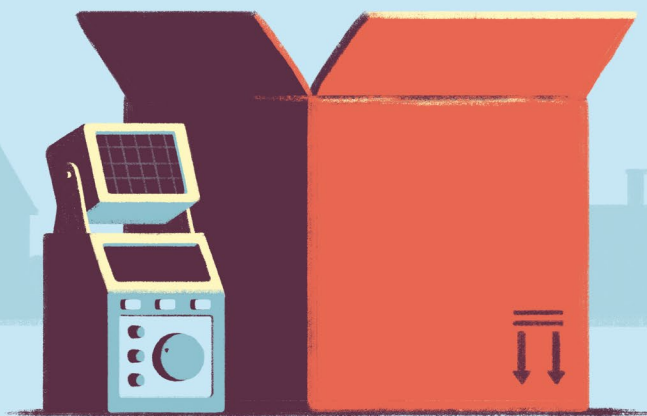
UN ROBOT NUMIT E4

O poveste bazată pe un concept dezvoltat de **Bosch Termotehnică**

UN ROBOT NUMIT E4

Pentru fiecare tânăr pasionat de povești
și pentru generațiile viitoare

**O poveste bazată pe
un concept dezvoltat de
Bosch Termotehnică**

Autor: Joe Ivory
Ilustrații: Harry Waine

BOSCH
Tehnică pentru o viață

CAPITOLUL I. ȘOPRONUL STRANIU

Alfie nu a putut înțelege de ce părinții lui au decis să se mute. Noua casă era mai veche, plină de praf și mirosea mai urât ca cealaltă – în plus, era la doar cinci minute distanță de cea veche.

„Părinții sunt ciudați”, se gândi el în timp ce-i prezentau noua casă.

„Aceasta va fi camera ta”, au spus ei cu mândrie, arătând spre o cameră care arăta ca o peșteră mare și goală și care mirosea a picioare.

„Minunat”, a spus. „Părinții sunt foarte ciudați”, se gândi el.

Cu toate acestea, erau și două lucruri bune legate de noua casă.

1) Era mult mai aproape de casa în care locuia Ava, prietena lui. Cei doi se cunoșteau de când erau bebeluși și făceau aproape totul împreună.

2) Avea o grădină uriașă – URIAȘĂ.

Așadar, în timp ce părinții lui încă despachetau cutii cu lucruri de care numai părinții par să aibă nevoie (cum ar fi vase, ceasuri și picturi plictisitoare), Alfie i-a întrebat dacă Ava poate veni pe la el ca să exploreze grădina împreună. Alfie știa că se vor distra, dar mai știa și că Avei îi plăcea să exploreze orice loc nou, deci nu avea niciun rost să o facă de unul singur.

Când Ava a sosit, a fost foarte... ei bine... foarte ea însăși când a văzut noua casă.

„Miroase a brânză și a cărți vechi și este pur și simplu groaznică”, a spus ea.

„Dar grădina pare interesantă...”

Apoi a plecat hotărâtă, așa cum făcea Ava mereu, și s-a îndreptat spre grădină, dispărând din raza vizuală a lui Alfie, neînfricăta ca întotdeauna.

Alfie, care prefera să o numească pe Ava mai degrabă „puțin razna” decât „neînfricăta”, a urmat-o precaut.

Grădina era într-adevăr foarte mare. Trei copaci imenși, bătrâni și cu ramurile atârând se conturau în depărtare, dar erau atât de mari încât nu puteai vedea ce se află dincolo de ei.

Și, pe măsură ce Alfie se apropia de ei încercând să vadă peste ramurile lor dense, a auzit-o pe Ava strigând de undeva de foarte departe.

“Ooh! Vino să vezi ce am găsit, Alfie!”

Ivindu-se printre copaci, Alfie a fost uimit să vadă nu doar mai multă grădină, ci o grădină MULT mai mare decât își imaginase. O suprafață cel puțin de două ori mai mare decât ce se vedea până la copaci. Și chiar la marginea acestora se afla Ava, fluturând din mână.

Când a ajuns și Alfie în cele din urmă acolo, și-a dat seama de ce Ava era atât de încântată. Acolo, ascuns în spatele unui șir de tufișuri înalte, era un șopron. Un șopron foarte mare, foarte încuiat și foarte ispititor.

„Să intrăm!” l-a îndemnat Ava, posibil pe cale să explodeze de entuziasm.

„Este încuiat”, a răspuns Alfie.

„Ți-am luat-o înainte”, a spus Ava, ducându-l spre spatele șopronului.

Acolo, un panou era ușor rupt. Ava a tras de el și l-a răsucit până ce l-a rupt de-a binelea, lăsând suficient spațiu pentru ca cineva să se poată strecura înăuntru. Ceea ce ea a și făcut. Evident.

„Haide”, strigă ea din interior.

„Nu sunt sigur că ar trebui să intrăm”, a spus Alfie, dar știa că o vor face pentru că... ei bine, era Ava...

Așadar, Alfie a urmat-o și s-a strecurat și el prin deschizătură.

„Nu văd nimic!” spuse Alfie.

Dintr-o dată, o rază de lumină a tâșnit și a străbătut șopronul.

„Păi n-am adus eu o torță?” spuse Ava.

„Ar trebui să ai întotdeauna o torță la tine.”

S-au uitat în jur. Arăta ca peștera lui Aladin. Asta dacă peștera găsită de Aladin ar fi fost plină de cutii stranii, mașinării ciudate și calculatoare vechi acoperite de praf.

„Uau”, a exclamat Ava.

„De la cine ai cumpărat casa asta? Einstein?”

Alfie nu știa. Și aproape că rămăsese fără cuvinte. Acesta era un șopron neobișnuit, aflat la capătul unei grădini neobișnuite, altfel spus - nicio șansă.

CAPITOLUL II. CUM SE CONSTRUIEȘTE UN ROBOT

„Uită-te la toate aceste lucruri!” a strigat Ava.

„O, Doamne, am găsit un cap!”

“Ce?!” țipă Alfie. “Cine e?”

„Nu un cap cap”, spuse Ava. „Un cap de robot. Uite.”

Ava a luminat cu torța spre ceea ce tocmai descoperise.
Era, într-adevăr, un cap de robot. Și acolo unde este capul
unui robot, s-a gândit Alfie, e posibil să existe și alte
componente.

A căutat în aceeași cutie.

„Brațe, picioare - totul!” a strigat vesel.

„Știi ce înseamnă asta”, a spus Ava.

„Ce?” întrebă Alfie.

„Vom construi un robot”,
răspunse Ava.

După ce s-au strecurat înăuntru și în afară prin gaura din șopron
de o mulțime de ori, Alfie și Ava aveau adunate toate părțile
robotului pe care le-au putut găsi. Câteva clipe doar au stat și
le-au privit.

„Uau”, spuse Ava.

„Foarte uau”, a spus și Alfie.

„Tatăl tău are șurubelnițe și alte unelte?” l-a întrebat Ava pe
Alfie.

„Probabil”, a răspuns Alfie. „Dar dacă i le cer, sigur mă va
întreba de ce le vreau și știi că nu pot minți”.

„O, da”, spuse Ava.

„Te blochezi și nu mai poți vorbi.”

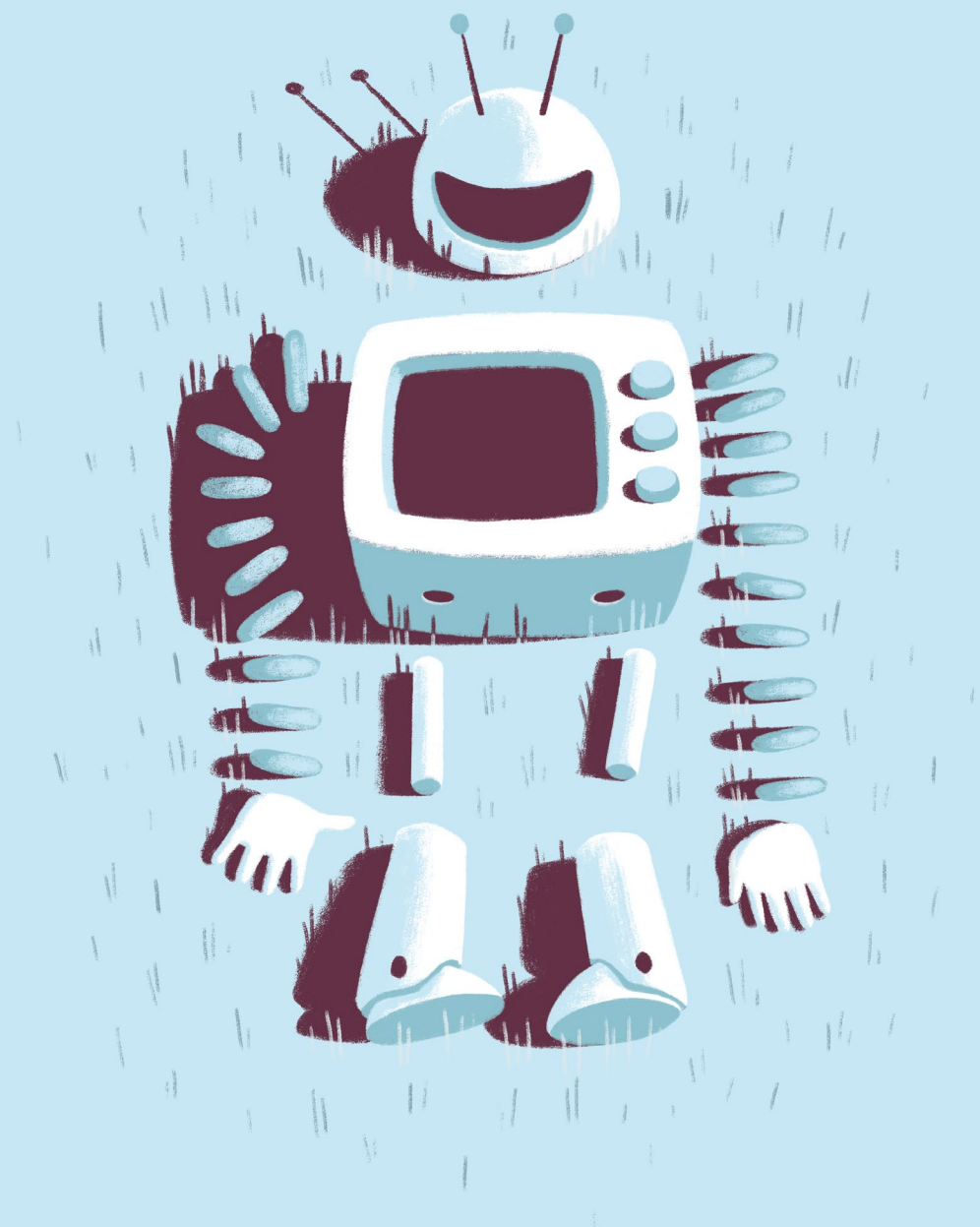
„Da”, a spus Alfie.

„Dar să vedem dacă... poate... se îmbină componentele singure
între ele.”

„Da, sigur”, a spus Ava. “Nicio șansă.”

Alfie luă capul robotului și îl îndreptă spre ceea ce bănuia că
ar fi trupul. Nu părea să existe un anumit loc unde ar fi putut
îmbina cele două părți, așa că a întins corpul pe podea și a
plasat capul acolo unde stă de obicei un cap.

Apoi, a luat brațele și picioarele și le-a pus acolo unde brațele
și picioarele ar trebui să fie, până când piesele astfel așezate
au compus un robot complet, întins pe spate - dar cu capul și
membrele ușor distanțate de corp.

„Și acum ce facem?” întreabă Ava.

„Hm... nicio idee”, răspunse Alfie.

Și lovi ușor, puțin absent capul robotului cu piciorul.

'BZZZZZZT!' a reacționat robotul.

“Aaaagh!” a reacționat și Alfie.

“Super,” spuse Ava.

“Ce face?” a întrebat Alfie pe un ton ascuțit, după ce s-a retras la câțiva metri distanță.

Dar chiar și de acolo putea vedea. Din corpul robotului ieșeau mici tije metalice – iar din cap, picioare și brațe apăreau mici prize metalice. După o secundă, tijele și prizele păreau a fi atras magnetic unele de celelalte și au început să se îmbine.

Se auzea **'CLIC!'**, **'CLIC!'**

Unul câte unul, brațele s-au alăturat corpului, apoi picioarele și, în cele din urmă capul până când - cumva - robotul se construisese singur.

“Suuuuper,” spuse Ava.

“De fapt,” a spus Alfie, **“chiar este destul de tare.”**

CAPITOLUL III. TRĂIEȘTE

După aproximativ un minut, timp în care a rămas în continuare întins, făcând un zgomot ciudat, de genul 'FZZZZZT!', robotul a tăcut.

“Fiu!” a râs Alfie. “Am crezut că se va trezi și va spune ceva...”

„**ÎN CURS DE PORNIRE!**” s-a auzit dinspre robot.

“Vaaaai!” a reacționat Alfie.

“**Cât de taataaare!**” țipă și Ava.

Robotul s-a ridicat. Scârțâind și cu câte o scânteie care îi zbura ocazional din corp, dar s-a ridicat.

„**PREGĂTIT PENTRU RIDICARE.**” s-a auzit un bâzâit.

“**Pleacă de lângă el!**” a țipat Alfie.

“**Va decola!**”

Robotul se ridică de la sol și stătu în picioare.

“Oh,” a spus Alfie. “Genul ăsta de ridicare.”

„**OAMENI DETECTAȚI.**” a spus robotul trosnind, iar ecranul de pe pieptul său s-a aprins.

“Știe că suntem aici!” strigă Ava. “**SALUT, ROBOT!**”

Alfie s-a ascuns.

„**SALUT, OMULE.**” a răspuns bipuind robotul.

„**IDENTIFICĂ.**”

“Oh, eu sunt Ava,” a răspuns Ava politicos. “Și acesta este Alfie”.

Alfie a privit din spatele unui arbust. “Salut,” șopti el.

„**SALUT, OMULE AVA ȘI
SALUT, OMULE ALFIE.**” s-a răstit robotul, învârtindu-se ușor maniacal de la mijloc în sus.

„**EU SUNT B4. UN DISPOZITIV ROBOTIC
DE DISTORSIONARE A TIMPULUI.**”

“Distorsionare a timpului?” spuse Alfie.

“Distorsionare a timpului?” spuse și Ava.

„**NUME DESTINAȚIE.**” spune B4.

“Ce înseamnă?” a strigat Alfie la Ava.

“Ha, ha! Distorsionarea timpului?” a râs Ava. “Destinație? Crede că este o mașină a timpului!”

„**CORECT, OMULE AVA.**”
a bâzâit B4, fluturându-și brațele.

“**150 de milioane de ani Î.Hr.!**” a strigat Ava.

“**Ce?**” strigă apoi Alfie.

“O, haide Alfie!” spuse Ava râzând.

“E imposibil să fie o mașină a timpului. Trebuie să fie o glumă. Pun pariu că cine l-a construit obișnuia să-l ia la petreceri și să le joace farse invitaților.”

„150 MILIOANE Î.Hr.” trosni B4.
„BLOCAT.”

Nu sunt sigur că e o idee bună să ne întoarcem în timp și să ajungem într-o perioadă când dinozaurii erau prin preajmă,” a spus Alfie.

“Oh, va fi bine,” răspunse Ava. Îți spun – nu e nicio șansă ca acest robot să fie o mașină a timpului.”

„ÎN CURS DE PORNIRE.” s-a auzit dinspre B4.

“Nu am un sentiment prea plăcut despre...” a început Alfie.

Dar înainte să poată termina propoziția, s-a întâmplat.

Ce s-a întâmplat?

Ei bine, mai întâi o lumină purpurie foarte puternică a strălucit din B4. Apoi s-a auzit un sunet asemănător cu un strigăt puternic, care tot creștea în intensitate. O aură strălucitoare a ieșit din B4, i-a înghițit pe amândoi și totul a început să tremure: pământul, genunchii lui Alfie, dinții Avei.

Și apoi totul s-a oprit.

“A funcționat?” a întrebat Alfie care își închisese ochii imediat ce începuse toată ciudățenia.

“Oh!” răspunse Ava. “Nu mă așteptam la asta!”

“**A funcționat?**” continua să strige Alfie, cu ochii încă strânși.

“Cred că da,” șopti Ava.

“Cu siguranță, sunt absolut sigură.”

Alfie deschise ochii. Ridică privirea și se uită.

Iar dinozaurul se uită înapoi la el.

CAPITOLUL IV. DINOZAUROI SUNT URIAȘI

Dinozaurul era de fapt un diplodoc.

Cu peste 20 de metri lungime și o greutate de 20 de tone, gâtul său lung și capul mic se profilau deasupra lor, privind curios la noile creaturi ciudate care apăruseră de nicăieri.

“Vaai!” a țipat Alfie.

“Uaaaaau!” a strigat Ava.

„DIPLODOCUS.” s-a auzit dinspre B4.
„ERBIVOR.”

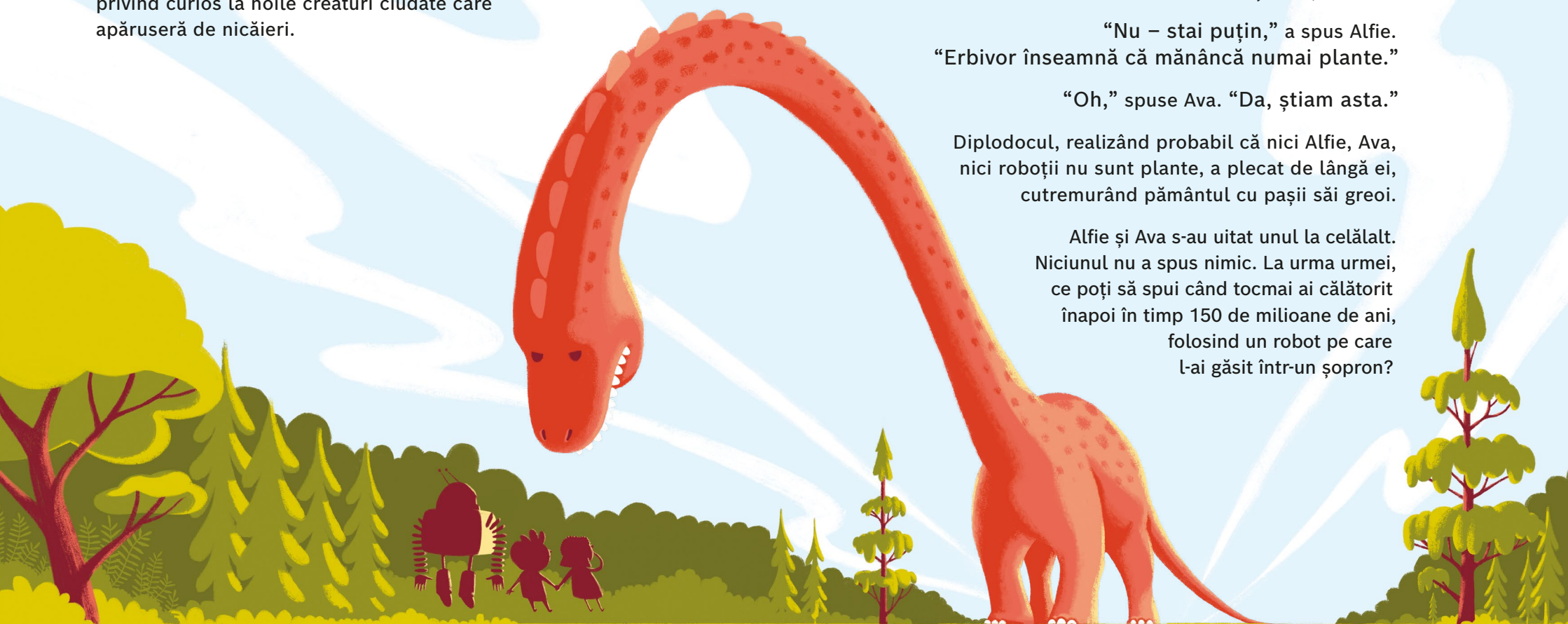
“Vom fi mâncați!” a țipat Ava.

“Nu – stai puțin,” a spus Alfie.
“Erbivor înseamnă că mănâncă numai plante.”

“Oh,” spuse Ava. “Da, știam asta.”

Diplodocul, realizând probabil că nici Alfie, Ava, nici roboții nu sunt plante, a plecat de lângă ei, cutremurând pământul cu pașii săi greoi.

Alfie și Ava s-au uitat unul la celălalt. Niciunul nu a spus nimic. La urma urmei, ce poți să spui când tocmai ai călătorit înapoi în timp 150 de milioane de ani, folosind un robot pe care l-ai găsit într-un șopron?

S-au uitat în jurul lor. Erau la marginea unei pajiști întinse, acoperite de iarbă deasă și înaltă, înconjurată de o pădure ciudată, ca o junglă. Și dincolo de pădure se ridicau dealuri stâncoase foarte, foarte înalte.

Deasupra lor, păsări uriașe fără pene zburau în cercuri și plonjau prin aer. Iar din când în când, ceva aflat undeva departe scotea un țipăt straniu.

În cele din urmă, Alfie a spus: „Ei bine, cred că am avut parte de suficiente chestii cu dinozauri pentru o zi. Putem merge acasă acum, te rog?”

„Să mergem acasă?” răspunse repede Ava. „**Să mergem acasă?** Uită-te la locul ăsta, Alfie! Este uimitor! Și atât de verde.”

„Chiar este...” a fost de acord Alfie.

„Și aerisit și curat!” a continuat Ava. „Nu ca acasă!”

Mai întâi hai să aruncăm o privire prin jur.”

„Da, presupun că putem...” mormăi Alfie.

„Să ne uităm în pădurea aia!” spuse Ava și plecă, așa cum făcea întotdeauna, pășind hotărât de-a lungul pajiștii.

După câțiva pași, dispăruse în iarba înaltă.

“De ce face mereu așa?” l-a întrebat Alfie pe B4.

„RĂSPUNS NECUNOSCUȚ.” spuse B4.

“Da,” confirmă Alfie. “Știu.”

Tocmai când Alfie era pe punctul de a porni după Ava, a auzit ceva care semăna mult cu strigătele fetei. Și-a dat seama că, într-adevăr, Ava striga ceva când aceasta a țâșnit din iarbă țipând „**Fuuuuuugi!**”.

Neînțelegând încă foarte bine despre ce este vorba, Alfie a observat ce se afla în spatele Avei când fetița a trecut fugind pe lângă el. Când a văzut capetele furioase ale mai multor dinozauri care alergau pe pajiște spre el, și-a dat seama exact ce se întâmplă.

„PORNIRE PROGRAM DE SALVARE.”

a bipuit B4, iar Alfie a simțit cum este ridicat de la pământ.

A avut nevoie de câteva momente să-și dea seama că este în brațele lui B4 și că robotul alerga rapid și zgomotos după Ava.

Alfie a putut vedea peste umărului lui B4 ce îi urmărea. Trei șopârle înalte, înfricoșătoare, cu capete spinoase, fălci masive și rânduri de dinți teribil de lungi care se închideau și de deschideau foarte repede.

„ALOZAUUR DETECTAT!” a bipuit B4.
„CARNIVOR! EVADARE! EVADARE!”

“Carnivor?” a strigat Alfie. **“E CARNIVOR?”**

Alfie a văzut că B4 se îndrepta spre marginea unui pălc dens de copaci - și apoi a auzit-o pe Ava strigând **“Aici sus!”**

Cumva, reușise să se urce până în vârful celui mai înalt copac pe care îl găsisese. Alfie se întoarse să se uite la alozauri. Acum erau atât de aproape încât putea vedea clar ce dinți ascuțiți aveau.

“Ne vor prindeeeeeeee!”
a urlat el.

Alfie nu a strigat prelung cuvântul „prinde” pentru că era mâncat de un alozaur, ci pentru că zbura la propriu prin aer sus, sus, sus spre vârful copacului în care se afla Ava.

Alfie s-a trântit în frunzele mari și moi ale copacului, s-a prins cu putere și s-a așezat în siguranță lângă Ava.

“Ce s-a în-întâmpat?” se bâlbâi Alfie.

“B4 te-a aruncat!” răspunse Ava, nevenindu-i nici ei încă să creadă.

Amândoi priveau acum în jos. Tot ce puteau vedea era o mulțime de alozauri furioși care tropăiau și scoteau sunete stridente la baza copacului - alozauri care au început curând să se lupte între ei când au realizat că prada le scăpase. După multe țipete și mușcăături s-au împrăștiat în direcții diferite pe pajiște.

La baza copacului nu mai rămăsese nimic, decât iarbă călcată în picioare și tufișuri distruse.

“A plecat,” spuse Alfie încet.
“B4 a dispărut.”

CAPITOLUL V. PIERDUȚI

După ce au strigat după B4 din vârful copacului (și apoi s-au liniștit când au realizat că strigătele lor atrăgeau și mai mulți dinozauri cu dinți ascuțiți), Alfie și Ava s-au hotărât că este timpul să coboare pe pământ.

Nu era niciun semn că robotul ar fi prin preajmă, nici măcar o urmă de picior.

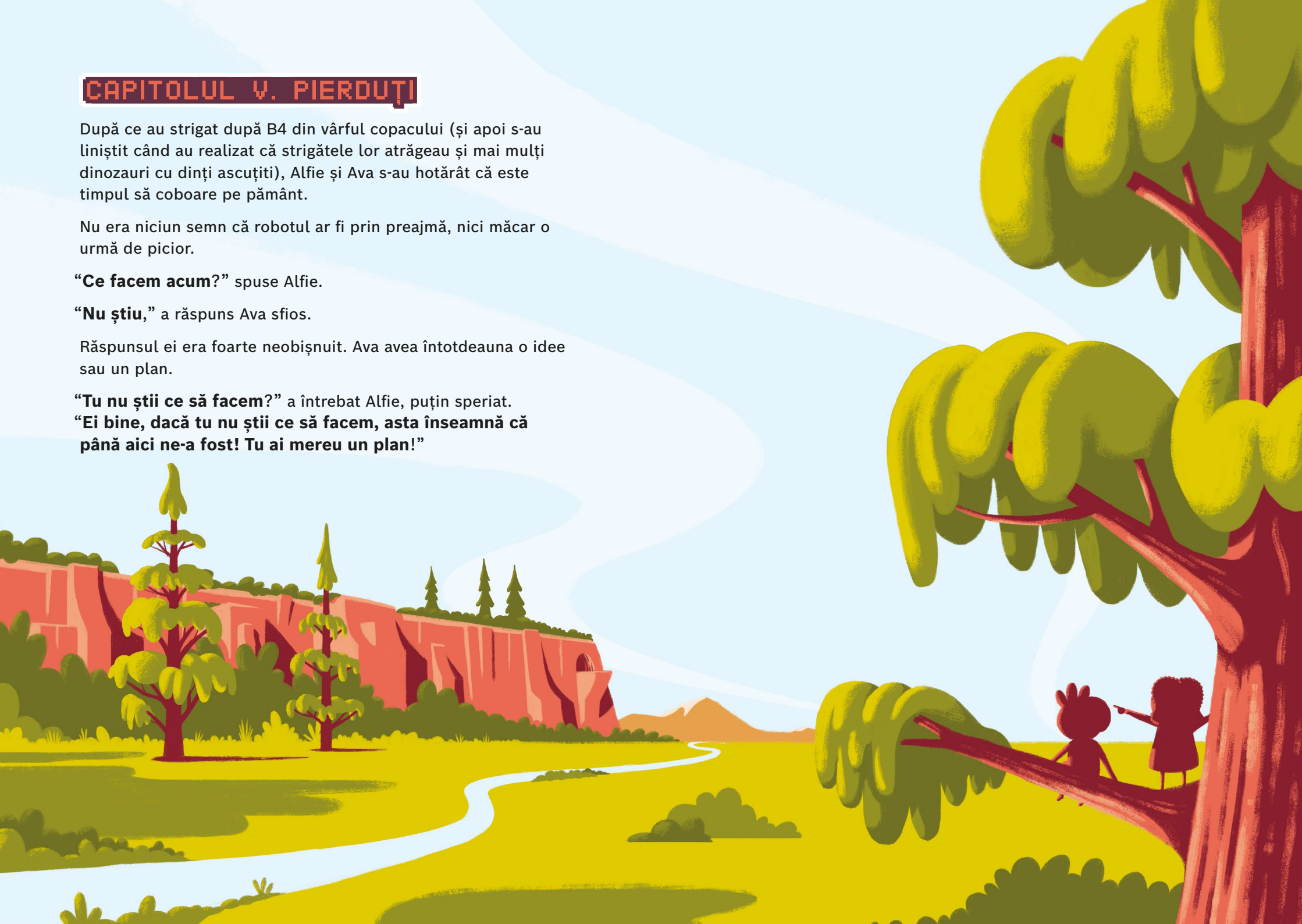
“Ce facem acum?” spuse Alfie.

“Nu știu,” a răspuns Ava sfios.

Răspunsul ei era foarte neobișnuit. Ava avea întotdeauna o idee sau un plan.

“Tu nu știi ce să facem?” a întrebat Alfie, puțin speriat.

“Ei bine, dacă tu nu știi ce să facem, asta înseamnă că până aici ne-a fost! Tu ai mereu un plan!”

Cred că de data asta am exagerat un pic, Alfie,”
a spus Ava, cu vocea tremurândă.
“Cum o să ajungem înapoi acasă?”

Alfie nu era obișnuit cu astfel de situații. Nu a văzut-o niciodată pe Ava speriată, nici măcar un pic îngrijorată. Și nu-i plăcea acest lucru. Îl făcea să se simtă un pic... ei bine, caraghios. Caraghios, pentru că nu ar fi trebuit să se bazeze mereu pe prietena lui – iar el făcea asta întotdeauna. Acum Ava avea nevoie de sprijinul lui – iar el era gata să o sprijine!

“În regulă,” a spus Alfie convingător. “Nu sunt obișnuit cu asta, dar ascultă. O să-l găsim pe B4, iar el o să ne ducă acasă.”

“Dar cum?” a întrebat Ava.

“O să gândim ca un robot,” a spus Alfie, simțindu-se din ce în ce mai încrezător.
“De fapt, o să gândim ca robotul nostru.”

“Ok”, a spus Ava.

“Știm că B4 și-a organizat singur componentele, corect?” a spus Alfie.

“Deci, dacă ar putea să facă din nou acest lucru – așa cum a făcut în grădina casei – s-ar putea repara singur.”

“Deci, dacă ar putea să facă din nou acest lucru – așa cum a făcut în grădina casei – s-ar putea repara singur,” a spus Ava. “Are sens.”

Lui Alfie începea să-i placă să fie el cel care pune la cale planurile.

“Dacă acei alozauri l-au stricat...”

“Alo-ce-spui-tu-acolo?”, l-a întrerupt Ava.

“Alozauri – dinozaurii care...de fapt, nu-ți face griji în privința lor – dacă l-au stricat, va trebui să se repara singur,” a spus Alfie.

“Și unde s-ar duce un robot pentru a-și repara componentele?”

Au început să caute prin împrejurimi. Pentru prima dată și-au dat seama cu adevărat în ce fel de loc se aflau.

“**Wow,**” a spus Ava. “**E destul de uimitor aici, nu?**”

“**Chiar este,**” a răspuns Alfie.

“**Uite cât de verde este totul.**”

“Da, acasă nu mai este așa,” a spus Ava.

“Este plin de beton peste tot, străzi și clădiri gri. Și mult plastic.”

“Uite pădurea de acolo,” a strigat Alfie.

“Și toate plantele acelea diferite. Sunt milioane.”

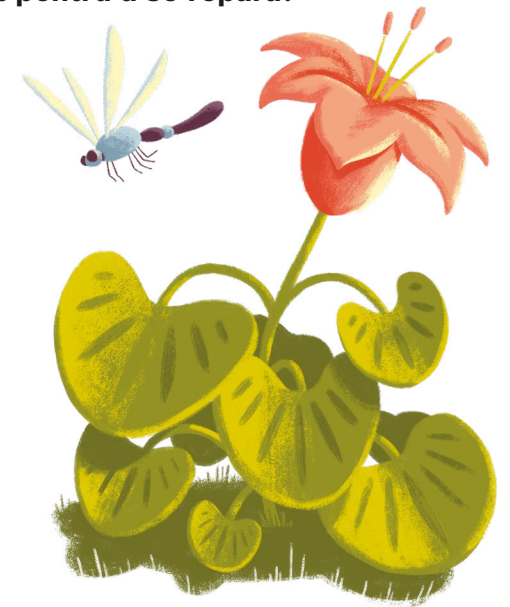
“Și peșterile alea de sus,” a spus Ava, arătând cu degetul înspre stâncile abrupte de la marginea pajiștii pe care se aflau acum.

“**Wow,**” a exclamat Alfie. “**Sunt minuna... Așteaptă o clipă.**”

S-au întors unul spre celălalt.

“**Peșteri!**” au strigat împreună.

“**Acolo s-ar duce un robot pentru a se repara!**”

CAPITOLUL VI. UN DRUM LUNG SPRE PEȘTERĂ ȘI UN DRUM CHIAI MAI LUNG SPRE CASĂ

Alfie și Ava au descoperit destul de repede că escaladarea unei stânci abrupte nu este tocmai ușoară. De fapt, este incredibil de grea. Atât de grea încât, dacă nu ești un alpinist profesionist, mai bine n-ai mai încerca.

După a cincea încercare de a urca măcar un pic, cei doi au renunțat.

“Stânca asta nu vrea să fie escaladată,” a spus Alfie, uitându-se spre vârful.

“Stâncă proastă,” a exclamat Ava.

“Trebuie să găsim o altă cale de a ajunge la peșteră.”

Chiar atunci au auzit un răcnet. Deasupra lor, un uriaș dinozaur zburător a ieșit dintre copaci și a plonjat direct în vârful stâncii.

“Îți aduci aminte când eram cocoțați în copacul acela,” a spus Ava pe un ton gânditor. “Ai observat ouăle de dinozaur?”

“Nu,” a răspuns Alfie.

“Eram concentrat să mă ascund de șopârlele mâncătoare de carne.”

“Erau niște ouă de dinozaur acolo,” a continuat Ava.

“Și pun pariu că știi ale cui sunt.”

Alfie s-a uitat la Ava. Avea din nou acea privire pe care ar fi putut să o recunoască oricând – cea care apărea înainte de un plan periculos și puțin razna. Dar de data asta, lui Alfie nu îi mai era frică. De fapt, a realizat că și el avea în minte un plan un pic razna.

“Ne urcăm din nou în copac?”
a întrebat Ava.

“**Ne urcăm din nou în copac!**”
a aprobat Alfie.

Câteva minute mai târziu, amândoi s-au cățărat până în vârful copacului din care țâșnise dinozaurul zburător. Acolo, înghesuite într-un cuib de frunze și crengi, au găsit trei ouă uriașe.

“În regulă,” a spus Ava. “Acum...”

“Acum așteptăm,” a răspuns Alfie.

Și asta au făcut. Au așteptat preț de câteva minute. Și apoi încă niște minute. Și apoi și mai multe minute. Dar în cele din urmă, șopârla zburătoare s-a întors. De aproape era mult mai mare decât au crezut ei. Acoperită într-o blană ciufulită, nu părea să fie la fel de înfricoșătoare ca alozaurii.

“Așteaptă...” a șoptit Ava.

“Așteaptă...” a șoptit și Alfie.

“Acum!” au strigat amândoi.

Pe măsură ce creatura se pregătea de un nou zbor, cei doi au sărit și s-au apucat de picioarele șopârlei.

“Uuuuhuuu!” a strigat Ava.

“Este grozav!” a exclamat Alfie.

Și-au început să zboare spre cer, fiecare bătaie din aripi a dinozaurului ducându-i din ce în ce mai sus – șopârla nici că i-a observat pe cei doi mici oameni care îi atârnavă de picioarele lungi. Acum, ei puteau observa pajiștea care se continua cu un lac frumos, dincolo de care începeau păduri și munți.

În doar câteva secunde, s-au apropiat deja de vârful stâncii. Exact când dinozaurul a ajuns la marginea ei, cei doi au sărit, aterizând și rostogolindu-se pe pământ, râzând în tot acest timp.

“Ha, ha, ha! Asta a fost cea mai amuzantă experiență din viața mea!” a strigat Alfie, țopăind întruna.

Dinozaurul a aterizat la câțiva metri de ei. Apoi s-a întors și s-a uitat spre ei.

“Ah,” a spus Alfie. Știu privirea asta. Îmi aduce aminte de alozauri.”

“Chiar are dinții foarte mari, nu-i așa?” a spus Ava un pic agitată.

Dar exact în momentul în care dinozaurul s-a uitat spre ei, un sunet s-a auzit din peșteră.

„PTEROSAUR DETECTAT! PTEROSAUR DETECTAT!”

Dinozaurul – ei bine, pterosaurul – a zburat instantaneu, speriat de neobișnuitul zgomot mecanic.

“B4!” au strigat Alfie și Ava, fugind spre peșteră și găsindu-l pe robot plin de zgârieturi, dar întreg.

“Te rugăm du-ne acasă!” au exclamat Alfie și Ava în mod repetat.

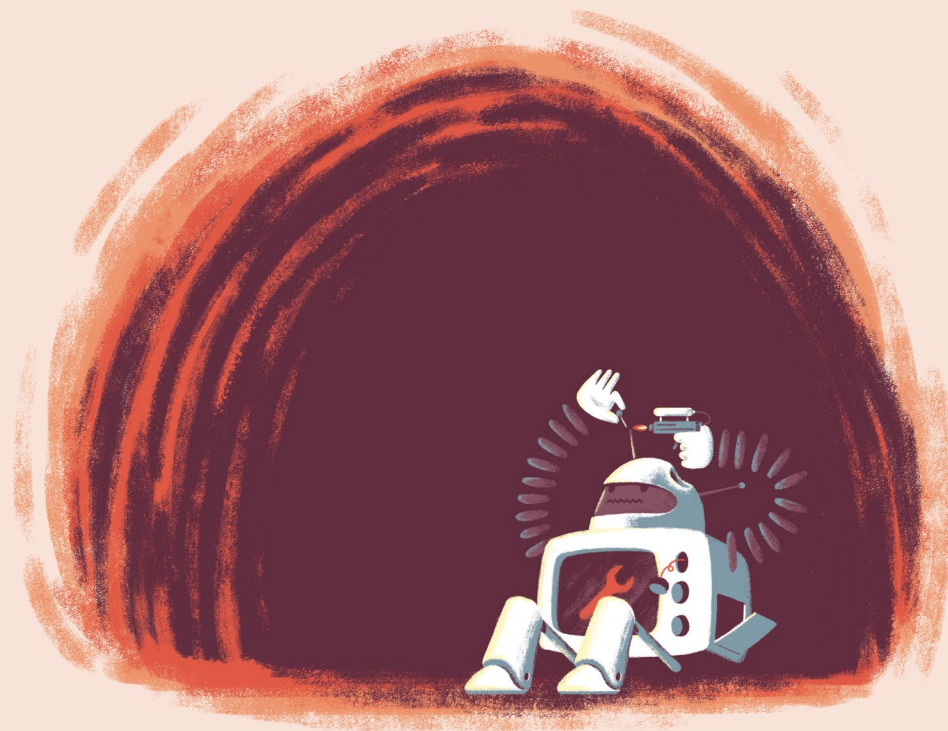
„REPARAȚII APROAPE COMPLETE.”

a șoptit B4.

„MAI AM NEVOIE DE ÎNCĂ O ORĂ.”

“Continuă!” a exclamat Alfie fericit. “Dar grăbește-te!”

În timp ce-l așteptau pe B4 să se repare, Alfie și Ava au privit lumea de la marginea stâncii. Cât vedeau cu ochii, era plină de copaci verzi, dealuri pline de flori, munți înalți, iar cerul era de un albastru clar. Și peste tot puteau zări creaturi în mii de forme și dimensiuni, alergând, lenevind sau zburând.

“Uită-te și tu,” a spus Alfie.

“Așa obișnuia să arate lumea înainte.”

“E foarte înfricoșătoare,” a spus Ava. “Dar în același timp foarte, foarte frumoasă.”

“Mai că îmi pare rău că trebuie să ne întoarcem acasă, în lumea aceea plină de beton,” zise Alfie.

“Aproape...” continuă Ava. “Nu o să-mi fie sigur dor de dinozaurii care au încercat să ne mănânce, dar ar fi drăguț dacă și lumea noastră ar arăta așa.”

“Păi, asta chiar este lumea noastră,” a afirmat Alfie.

“Doar că... noi nu am știut să avem grijă de ea.”

„REPARAȚII COMPLETE.” a șoptit B4. Acum, se ridicase și stătea în picioare lângă cei doi, analizând frumoasa priveliște din fața lor.

“De câte ori ai călătorit în timp?”

l-a întrebat Alfie.

„1.756 CĂLĂTORII ÎN TIMP ÎNREGISTRATE.”
a bipuit B4.

“Wow!” a exclamat Ava.

“Și ai găsit întotdeauna lumea într-o stare mai bună atunci când te-ai întors în timp?” a continuat Alfie.

“Planeta a fost întotdeauna mai sănătoasă în trecut?”

B4 a trosnit un pic. **„AFIRMATIV.”** a bipuit apoi.

“Deci planeta se degradează din ce în ce mai mult?”
a întrebat Ava.

B4 a trosnit încă un pic. **„AFIRMATIV.”** a bipuit în timp ce se îndrepta spre peșteră. **„AFIRMATIV.”**

Nici Alfie și nici Ava nu au știut ce să mai spună, așa că au rămas tăcuți. Și au aruncat o ultimă, lungă privire asupra lumii uimitoare pe care tocmai o vizitaseră.

Apoi, au început și ei să se îndrepte înapoi spre peșteră, înapoi lângă B4 și înapoi acasă.

CAPITOLUL VII. O LUME DIFERITĂ

Alfie și Ava au alergat prin grădină, spre casă, și în cele din urmă s-au izbit de părinții lui Alfie.

“**Hei!**” a exclamat tatăl lui Alfie râzând.

“Pe unde ați umblat?”

Alfie și Ava s-au uitat unul la altul.

“Asta nu e important,” a spus Alfie repede.

“Ce e important este că am vorbit și am decis că trebuie să avem mai multă grijă de planetă, să nu mai contribuim la poluarea ei, pentru că obișnuia să fie mult mai frumoasă decât este acum.”

Acum a venit rândul părinților lui Alfie să se uite unul la altul.

“Wow,” a exclamat mama lui Alfie. “V-ați dus în grădină ca niște copii normali și v-ați întors doi eco-războinici! Ce s-a întâmplat acolo?”

“Nimic!” a spus Alfie înainte să schimbe subiectul rapid. “Am învățat despre toate astea la școală. Vom putea recicla în această nouă casă? Și cum rămâne cu energia electrică – trebuie să avem grijă și în privința consumului ei.”

“Și aveți vreun plan pentru compostarea resturilor vegetale?” a completat Ava. “Pentru colectarea apei de ploaie? Dar pentru reducerea plasticului pe care-l folosiți? V-ați gândit la toate astea?”

Părinții lui Alfie s-au holbat la ei nedumeriți pentru câteva secunde.

“Păi, ar fi bine să începeți,” a spus Alfie, alergând înapoi spre grădină alături de Ava. “Înainte¹ să fie prea târziu!” au chicotit amândoi.

“Ce glumă bună!” a spus Ava, îndepărtându-se de casă.

Părinții lui Alfie s-au uitat unul la altul.

“B4?” au exclamat amândoi, în același timp.

1 Joc de cuvinte în engleză: B4, citit „before”, se traduce prin „înainte”

BOSCH

Tehnică pentru o viață

Sperăm că ai savurat aventurile lui Alfie, Ava și B4 la fel de mult ca noi, cei de la Bosch Termotehnică.

Poate că te întrebi de ce o companie care produce echipamente de încălzire își dedică o parte din activitatea sa protejării planetei... Ei bine, este foarte important pentru noi ca produsele noastre să fie cât mai eficiente și să consume cât mai puțin din resursele planetei. Prin tot ceea ce facem, ne dorim să protejăm planeta pentru generațiile viitoare – adică pentru tine și familia ta din viitor.

În linii mari, cu asta ne ocupăm – încercăm să îți încălzim căminul în toate felurile posibile... Am creat soluții pentru încălzirea apei, ca să poți face un duș cald oricând îți dorești, și soluții ca să ai parte de căldură acasă mereu... Dar căldura vine în multe forme: cum ar fi, printre altele, să oferi zâmbete și căldură oamenilor. Asta sperăm că ți-am oferit și noi ție, prin povestea noastră, și că ești pregătit pentru un somn liniștit și o zi de mâine plină de energie.

Știm cât de importantă este planeta pentru miliardele de oameni și animale (printre care, din păcate, nu se mai află și dinozaurii!). Și vrem să avem grijă de această lume minunată împreună cu tine. Poate că 'Un robot numit B4' este doar o poveste, dar imaginează-ți cum ar putea să arate viitorul nostru dacă toată lumea ar avea la fel de multă grijă de mediul înconjurător!

Așa că noi te încurajăm pe tine, dragul nostru cititor, să îi iei ca exemplu pe Alfie și Ava și să ni te alături în încercarea de a veni cu idei noi, de a fi creativ și îndrăzneț de dragul planetei.

Împreună putem proteja viitorul și schimba lumea în bine.

Vrei să afli mai multe despre măsurile pe care le luăm pentru a trăi într-o lume mai bună? Sau poate vrei să faci și tu experimente acasă, prin care să economisești energie, și să le arăți părinților și prietenilor? Poate vrei chiar să construiești propriul robot B4! Pentru toate acestea și multe altele, te așteptăm pe: www.bosch-climate.ro

